

Joel Joan
Radiografia

Independentista i estatalista

Fora de l'escenari segueix alçant la veu. No amaga la seva ideologia política. La seva

postura és irrevocable i intransigent. Reclama una Catalunya independent, nacionalista i estatalista. Considera el pacte parlamentari de l'Estatut deficient i

autonomista, perquè renuncia a la gran eina de la democràcia que, segons ell, és el referèndum. Se les apanya per ser sempre el centre d'atenció. Li agrada tenir el control, que

els que l'envolten estiguin pendents de les seves paraules. Li costa delegar. Per això, a més de protagonitzar les seves obres, dirigeix, produeix i escriu guions.

Joel Joan, dimecres, al sofà de la seva productora situada al barri del Raval.

DANNY CAMINAL

-Fa poc Tele 5 em va proposar un paper protagonista. De tele vaig rebent ofertes, però estic segur que si no em truquen per rodar pel·lícules no és per conviccions polítiques. Si ho desconeixen tot d'aquí... L'única cosa que saben de mi és per una frase al Camp Nou.

-«Visca els Països Catalans lliures».
-És increïble que una frase tan innocent provoqui tants mals de panxa. Va ser un acte a favor d'una cosa sobre la qual el Tribunal Constitucional ja s'havia pronunciat, que era que el català, el mallorquí i el valencià són un mateix idioma. Si a algú el va molestar la meua frase, que parli amb el Constitucional. En drets individuals hem avançat molt. Puc dir el que penso, tot i que després em trobo pintades i amenaces. Però en drets col·lectius, ens queda molt camí. En aquest país falta rigor intel·lectual. Si sóc independentista és perquè no em prenguin més el pèl.

-¿El pacte és possible?
-¿Com ens poden respectar en el terreny econòmic si no respecten la nostra identitat? Si poses en dubte qui ets, no hi ha respecte. ¿Què pensaven els ingenus dels nostres representants? El punt Catalunya és una nació és irrenunciable. Si no ho accepten, ens en tornem a casa. Ja arribarà el dia que estiguin preparats. El problema és que els que estan a la Generalitat es moren per la poltrona, un poder que a més a més és escàs i ridícul. M'indigna. Per mantenir aquest trosset de cadira són capaçes de vendre's el nom.

-¿Què en pensa de la controvèrsia de les caricatures de Mahoma?

-No poder riure's de Mahoma o de Jesús és lamentable. L'última cosa que hem de perdre és el sentit de l'humor. No obstant, entenc que la ira del poble islàmic respon als continus maltractaments que ha rebut. Si tinguessin el nivell de vida, el mateix benestar que tenim nosaltres, s'ho prendrien d'una altra manera.

-Vostè s'ha enfrontat diverses vegades amb el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) per ironitzar en les seves sèries sobre temes religiosos.

-El CAC sembla la reserva espiritual d'Occident més que un consell audiovisual. Una vegada, a *Plats bruts*, el David, en la seva línia habitual d'idiota perdut, estava convençut que era la reencarnació de Jesucrist i reproduïa el miracle dels pans i els peixos amb Donuts. Era una crítica voraça sobre la paranoia que té l'Església catòlica amb el sexe, en especial els seus anacronismes de prohibir la utilització de preservatius, cosa que és un genocidi tenint en compte el mal que està fent la sida a l'Àfrica. O dir avui dia que les relacions sexuals només s'han de mantenir dins del matrimoni i per procrear.

-La segona topada va ser per *Porca Misèria*.

-El meu personatge, el Pere, s'equivoca i destina diners dels impostos a l'Església catòlica. S'enfada perquè, com que ja ha marcat la casella, ha de repetir la declaració. No vol donar diners a una institució que va contra l'avortament, contra la llibertat de les dones, contra el dret dels homosexuals a tenir una vida digna. Hi va haver 42 denúncies d'entitats i

AUTORETRAT

- ¿Quin llibre està llegint?
La ilíada.
- ¿Quina pel·lícula li ha agradat últimament?
Brokeback Mountain.
- ¿Quin viatge no ha fet i li agradaria fer?
Pujar al Kilimanjaro.
- ¿Quin cotxe té?
Audi A3.
- ¿Quina ciutat detesta?
Mèxic DF.
- El seu plat preferit.
Macarrons.
- Una mania.
Anar de cul tot el dia.
- Un defecte.
Tants... No sé delegar, però n'estic aprenent.
- ¿Fuma, beu?
No fumo i només bec si em vull emborratxar.
- ¿Es cuida, fa exercici?
Quan estic alt de moral, sí.
- ¿Quin esport li agrada?
Pàdel i surf de neu.
- ¿De quin equip és?
Del Barça.
- ¿Segueix la moda?
No, em vesteixo amb el que em regalen.
- Un record de la infància.
Avorrit a l'estiu a la casa del poble de la meua mare.
- ¿Porta telèfon mòbil?
Sí.
- ¿És internauta?
No gaire, faig servir els e-mails per un tema pràctic. També m'agrada seguir el fòrum de la meua sèrie.
- ¿Quantes hores treballa al dia?
Es irregular. Tinc etapes de tot.

particulars que afirmaven que jo estava incitant a no donar diners a l'Església.

-Tornem-hi amb l'Església...
-Però el CAC em va absoldre al·ludint que un personatge pot decidir lliurement. ¿Qui es creu que una persona deixarà de donar diners pel que es diu en una sèrie? Si l'Església pensa que la tele té tant de poder és que se sap feble i sense arguments per defensar-se. Si un no està d'acord amb la política social de l'Església catòlica, en un Estat de dret s'ha de poder dir.

-Un tema de llibertat d'expressió.
-¿Quan sorgeixen els problemes és perquè algú molesta o perquè hi ha gent que se sent ofesa per les paraules dels altres? ¿Fins a quin punt tenim el dret a molestar? Quan hi ha gent que m'irrita, el que faig és anar al meu terapeuta. Ho he de superar, no em pot molestar que altres persones pensin el contrari que jo. L'important és el respecte, i si amb respecte algú se sent ofès, s'ho ha de fer mirar, l'han de tractar.

-¿Ho diu seriosament això del terapeuta?
-Estic fent teràpia per problemes personals. Tinc petits caos en la meua vida alimentats amb anys de fama, posicionament i molta pressió. Hi ha temes que m'angoixen. Pateixo, m'ho passo malament. Sóc infantil. Bé, més aviat no sóc prou madur per dir algunes coses. Vaig i les dic i després no tinc la solidesa emocional per aguantar la tempesta. No sé callar, em llanço de cap contra les injustícies i després m'adono que no sóc tan fort com em pensava. ≡